¶ Capitulum Sextum.

Nam scientiā meã nō curaui orna
re bona ꝯsciētia. ⁊ sciā mea plus ꝓ-
fuit mihi ad eternā damnatōem. qꝛ
nullus audebat me corrigere cū ego
eram magister oīm aliorū ꝑ totam
vniuersitatem. ⁊ in his que dei sunt
nihil curaui seu delectabar. sed solū
in his que sunt mūdi ⁊ vane glorie
multū delectabar supra modū. Sꝫ
queris. cur mihi nō ꝓfuit lacrimo-
sa ꝯtritio. Respōdeo qꝛ non fleui ꝓ
multiplici offensa mei creatoris. sꝫ
qꝛ me amicos meos dilectos amit
tere oportebat. hec fuit causa mei fle
tus. Ecce fidē xp̄ianam legi instru
xi ⁊ defendi ac similiter tenui. ꝫ nul
lis bonis opibus eā ornaui Et ver
bū qđ in euāgelio đꝛ. videlicꝫ Non
oīs qui dicit dn̄e dn̄e intrabit in re
gnū celoꝝ. sed qui facit volūtatē pa
tris mei: nō curaui adimplere. et iō
proiectus sum in inexplicabilē penā
tanq̄ȝ abortiuꝰ ⁊ peripsima oīm cle
ricoꝝ. Et his dictis disparuit vm-
bra. Et ideo Bern̄. ait. Sapiēs est
qui reliquit secularia tanq̄ȝ mala ꝑ
sentia ⁊ vana. ⁊ desiderat futura et
eterna gaudia tanq̄ȝ optima. Gira
ergo ⁊ regira de pedibꝰ vsq̄ȝ ad ver
ticē. de vētre ad dorsum ⁊ nūq̄ȝ inue
nies requiē donec inuenies christuꝫ
hic ꝑ gratiam ⁊ illic ꝑ gloriam

¶ De sacerdotibus cura tis nescientibꝰ ꝑdicare. et si sciunt nolunt.

¶ Capitulū sextum.

Sunt quidam sacerdotes
qui curam animarum ha
bent ⁊ ꝑdicare nesciunt. ⁊
si sciūt: nō tamen ꝑdicant
De q̄bus solēnis doctor Hēricus
de gandauo in libro suo. xiij. dicit ꝙ
isti curati sunt in statu damnatiōis
qui ꝑdicare nesciūt. aut q̄ sciunt nō
tn̄ predicāt ſm ꝙ requirit indigētia
populi tp̄e oportuno Et postea sub
dit. Qđ minus idoneus tenens cu
ram aīarum cū videt ꝙ magis ido-
neus p̄t haberi studere debꝫ vt ma-
gis idoneus preferat. Alioquin vi-
det tanq̄ȝ raptor spoliare ⁊ priuare
populū omī ꝓfectu quē a magꝭ ido
neo possꝫ habere. Sꝫ heu ista ⁊ plu
ra alia que ad clericos ⁊ sacerdotes
requirūt nō aduertunt: infecti lepra
suꝑbie ⁊ cupiditatis Unde dn̄s di
cit ad beatā Brigittā. Ego elegi cle
ricū qui volūtatem meam voce cla
maret ⁊ oꝑe ostenderet. Sꝫ ip̄e cle
ricus factus est leprosus et mutus:
qꝛ omīs q̄ q̄rit ī clero videre pulcri
tudinē morū ⁊ ꝟtutū: recurrit retro
turbam visu ⁊ abhorret accedere ad
eū ꝓpter leprā suꝑbie et cupiditatis
sue. Si vero q̄rit eū audire mutus
factus est clericus dei laude ⁊ garru
lus ad laudē propriam. Q̄uo ergo
aperiet via ad celestem patriā acq̄-
rendā si ille nō est abilis q̄ deberet
ꝑcedere. Et q̄uo audiet suauitas il
la celestis: si ille mutus est q̄ deberꝫ
clamare. Nam nō solum studet dei
gloriam ⁊ honorem querere q̄uo lu
cret deo aīas. sed solum q̄uo reple-
at marsupiū ⁊ cōgreget diuitias et
placeat hominibus. Hoc totū apo
stolus Paulus ꝑdixerat dicens ad
Tymotheū. Erunt inquit hoīes se
ip̄os amātes. Glosa Nam illi dicū
tur seipsos amare q̄ comoda sua ⁊
suū honorē tꝑalem plus diligūt q̄ȝ
honorē dei. Jam paucissimi reꝑiun
tur viri ecclesiastici q̄ zelum habeāt
aīarum. Q̄uātos em̄ defectus vide
mus in spiritualibꝰ. quot sunt loca
carentia ꝑdicatoribus veritatū. q̄t
homines seducuntur ab ignaris et
malis cōfessoribus. quot simplices
exemplis pessimis sacerdotum cor

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-ii-646/0028
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG